

רע"פ 2304/19 - ויסאם חאטר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2304/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: ויסאם חאטר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בתיק עפ"ת 17440-12-18 מיום 19.2.2019 שניתן על ידי כב' השופטת אילונה אריאלי

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

**

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת (כב' השופטת א' אריאלי) בעפ"ת 17440-12-18 מיום 19.2.2019, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על דחיית בקשתו להארכת מועד להישפט בגין עבירות תעבורה על-ידי בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופטת י' כתילי-מני) בהמ"ש 3998-10-18 מיום 23.10.2018.

רקע והליכים קודמים

1. לחובתו של המבקש נרשמו שני דו"חות תעבורה מסוג ברירת משפט, כאשר הדו"ח הראשון מחודש יוני 2016

עמוד 1

(להלן: הדו"ח הראשון), והדו"ח השני מחודש אוקטובר 2017, שניהם בגין ביצוע עבירה של נהיגה ללא חגורת בטיחות, בניגוד לתקנה 83 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. הקנס שבצד כל אחד משני הדו"חות שולם על-ידי המבקש. ביום 1.10.2018, עתר המבקש לבית משפט השלום בבקשה להארכת מועד להישפט בגין שני הדו"חות. המבקש טען כי בכל אחד מהאירועים בו נרשם לחובתו דו"ח, השוטרים לא יידעו אותו כי בנוסף לקנס ייזקפו לחובתו 6 נקודות, ומשכך, החלטתו לשלם את הקנס נעשתה מתוך הבנה שגויה ולפיה לא ירשמו לחובתו נקודות, ואילו היה סבור שלא כך הדבר - היה מגיש בקשה לביטול הדו"ח או להמירו באזהרה, או מודיע על רצונו להישפט. עוד טען המבקש, כי היה על השוטר שרשם לחובתו את הדו"ח הראשון להמירו באזהרה בלבד, והסיבה שנרשם לחובתו דו"ח היא כי השוטר לא החזיק בפנקס אזהרות.

בית משפט השלום דחה את הבקשה וקבע כי הנימוקים בבקשה אינם מצדיקים הארכת מועד להישפט, קל וחומר מקום שהקנס כבר שולם.

2. המבקש ערער על ההחלטה לבית המשפט המחוזי. בערעורו חזר על טענותיו, והדגיש כי היה על השוטר להמיר לו את הדו"ח הראשון לאזהרה בלבד, נוכח העובדה כי המבקש עומד בתנאים שנקבעו לכך על-ידי המשטרה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי המבקש שילם את הקנסות שבצד הדו"חות ומשכך רואים אותו כמי שהודה בביצוע העבירות, וכי לא מתקיימים בעניינו התנאים להארכת מועד להישפט לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ). כך, המבקש לא פירט בבקשתו מדוע לא הגיש בקשה להישפט במועד, וכן לא שטח "נימוקים מיוחדים אחרים". בנוסף, קבע בית המשפט כי על גבי הדו"חות צוין בבירור מספר הנקודות שבצדם; כי אין חובה על השוטר לציין בעל פה את מספר הנקודות; כי אם המבקש לא הבין את מספר הנקודות שנרשמו על גבי הדו"ח, היה עליו לפנות בבקשה מתאימה לבירור העניין; וכי עצם רישומן של הנקודות כדין, אינו מצדיק הארכת מועד להישפט.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

3. בבקשתו חזר המבקש על הטענות שהעלה בבקשתו להארכת מועד להישפט ובערעור, והוסיף כי התנהלות השוטרים שרשמו לחובתו את הדו"חות אינה מידתית ואינה הולמת. בנוסף, שב והדגיש כי מחובתו של השוטר הרושם את הדו"ח ליידע על מספר הנקודות שייזקפו לחובת מי שיורשע בעבירה המפורטת בו, כדי שיוכל האזרח לכלכל צעדיו ולהחליט על רצונו להישפט. עוד הוסיף כי הסתרת מספר הנקודות על-ידי השוטרים נובעת משיקולים זרים. נוכח האמור, סבור המבקש כי אם בית משפט זה לא ייעתר לבקשתו, יגרם לו עיוות דין קיצוני.

דיון והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים שבהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע

103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים שבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). אמות מידה אלו אינן מתקיימות בבקשה שלפניי, והמבקש אף אינו מנסה לטעון זאת. יתרה מכך, טענותיו של המבקש כבר נידונו ונדחו על-ידי הערכאות קמא, ואיני מוצא טעם טוב להתערב בהחלטתם זו.

5. אף לגופם של דברים דין הבקשה להידחות. בית המשפט המחוזי קבע, לאחר שהדו"חות הוצגו בפניו, כי מספר הנקודות צוינו במפורש על גבי הדו"חות, כנדרש לפי סעיף 69א(ד) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ואין בידי לקבל את הטענה לפיה חובה על השוטר רושם הדו"ח ליידיע את נהג הרכב בדבר מספר הנקודות שייזקפו לחובתו. למבקש עמדה הזכות, בהתאם למועדים הקבועים בחוק ואשר אף צוינו על גבי הדו"חות שקיבל, לפנות למוקד פניות נהגים ארצי של משטרת ישראל בבקשה לביטול או להמרת הדו"חות באזהרה, כמו גם הזכות להודיע על רצונו להישפט. המבקש, שקיבל לידיו את הדו"חות, בחר לשלם את הקנסות, ומשעה ששילם, רואים אותו כמי שהודה במיוחס לו (ראו: סעיף 229(ח) לחסד"פ). יתרה מכך, המבקש אף הודה לפני בית המשפט קמא בביצוע העבירות המיוחסות לו, וציין כי הוא מלין על עצם רישומן של הנקודות בלבד. בנסיבות אלה, אף העדר פירוט הנקודות בדו"חות, לא היה מביא בהכרח לביטולן (ראו למשל: רע"פ 9018/14 סלימאן נ' מדינת ישראל (22.1.2015)). משכך, נחה דעתי כי אין בעניינו של המבקש חשש לעיוות דין.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' בניסן התשע"ט (14.4.2019).

ש ו פ ט